

Изведнажъ Колю дръпна юздитѣ и обърна коня си.

— Назадъ, бате, хай да се върнемъ!

Гено му се надсмѣ:

Достраша ли го Колето. Хайде, то ще чака накрай селото, азъ самъ ще я. Нощта, преваля, не ме спирай!

И той се обърна да го погледне. Като два раздухани вжглена, като на вълкъ бѣха очитѣ на малкия. Дѣсницата му скубѣше гривата на коня.

— Да вървимъ ли?

Гено пое самъ и още не отминалъ стотина разкраща край него префуча лудешки малкиятъ и изрева:

— Карррай!

— Тѣй те искамъ!...

Огънятъ взе да гаснѣе. Почернѣ полянката. Почернѣ върбата и мургавитѣ лица на момитѣ почернѣха. Дѣдо Гено дълго рови жарьта съ една главня. Младото момиче бѣше затворило очи, заспало. Шепнешкомъ искаше да ѝ разправи старецътъ по-нататъкъ, ала не посмѣ. Наведе глава до самото ѝ чело и дълго я гледа. Какво ли сънува сега?

Зашумолѣ върбата. Трепна пакъ спомена.

Когато се върнаха, тя бѣше праметната предъ него на коня — Велината майка. Спрѣха тукъ на тая поляна. Треперѣха конетѣ имъ, потънали въ пѣна. Пуснаха ги да па-

